

pege paa nogen som helst af de Mænd, han havde sat til at varetage Samfundets Interesser, forhindre Kapitalen i at tjene for meget, Skibsfarten ligesaa o. s. v., og til at foretage Fordelingen blandt Befolkningen, paa samme Tidspunkt faar, hedder det i Bankkommissionens Beretning, Spillet rigtig Fart. Desuagtet mener det ærede Medlem, at han er Manden, som skal begynde at vælte den Regering, der staar i Arbejdet for at genskabe og genrejse den Tillid, som Landet savner, og som Samfundet ikke kan undvære. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at det, Landet trænger til i Øjeblikket, er ikke Rummel over Smaating, fordi der er begaaet en Fejl, men det, at man tager sig sammen til økonomisk Genrejsning af vort Folk og Genskaben af den Tillid, vort Samfund ikke kan undvære. Det, synes jeg, det ærede Medlem hellere skulde vie sine Kræfter end alt dette Rummel med Dagsordener.

Jeg skal med disse faa Bemærkninger anbefale det høje Ting at stemme Dagsordenen ned.

Stauning: Mit Parti har, saaledes som den tidligere Taler forudsatte, hverken deltaget i Forberedelsen af det foreliggende Forslag til Dagsorden eller i Fremsættelsen deraf. Vi forstaar imidlertid særdeles vel den Harme, som Justitsministerens Optræden har fremkaldt, og forstaar derfor ogsaa, at denne Optræden har fremkaldt et Forslag som det, der nu er fremsat. Vi forstaar denne Harme saa meget bedre, som det ikke er første Gang, denne Minister har handlet paa en saadan Maade. Det er ikke første Gang, at han paa forkastelig Vis har fremdraget Breve her i Tinget, det er ikke første Gang, han har brugt sin Magt for at genere, for at komme Modstandere til Livs. Ved de foregaaende Lejligheder har Skytset udelukkende været rettet imod mit Parti, denne Gang er det rettet andre Steder hen, og det har altsaa fremkaldt den Dagsorden, som nu foreligger, og hvis Fremkomst vi særdeles vel forstaar.

Vi kan derfor i og for sig meget vel tiltræde dette Forslag til Dagsorden, uden at vi dog derfor ønsker at gøre Justitsministeren alene til Syndebuk. Vi synes nemlig ikke, at f. Eks. Indenrigsministerens Tale, der blev holdt umiddelbart efter Justitsministerens, stod tilbage for dennes, ja, den var maaske ret beset endnu lavere nede end Justitsministerens Tale — jeg henviser i saa Henseende Indenrigsministeren til den Bedømmelse, han i Aften faar af „Berlingske Tidende“. Men endnu videre

gaar vi end til at sammenstille og sammenligne disse to Personer indenfor Ministeriet. Vi synes nemlig, at det ene Medlem af dette Ministerium ikke kan siges at have noget Fortrin fremfor de andre, og paa dette Tidspunkt har vi derfor i og for sig intet Ønske om at faa dem, der tilsyneladende er de værste, ombyttet med nogle nye. Vi har ubetinget Mistillid til Justitsministeren, og den Erklæring, han i Dag har afgivet, røkker ikke det mindste ved denne Mistillid. Vi ved af Erfaring, hvor uendelig lidt man kan stole paa Justitsministerens Erklæringer. Som sagt, ud fra dette Kendskab har vi ikke den ringeste Tillid til Justitsministeren. Men vi har heller ikke Tillid til det øvrige Ministerium, vi har en ubetinget Mistillid til hele Ministeriet, thi vi dømmet Ministeriet, ikke efter de enkelte Personers mere eller mindre smagløse Optræden, men efter Ministeriets samlede Politik. Og Ministeriets Politik har i disse Aar siden 1920 været en reaktionær, arbejderfjendtlig, byfjendtlig Politik til Skade for Landets reelle Interesser. Denne Politik har efter vor Mening dømt Ministeriet. Ministeriets Politik viser efter vor Mening baade svigtende Evne og svigtende Villie, og Ministeriet befinder sig, hvad jo alt viser, i den mest afgjorte Afhængighed af Højfinans og Storagrarer. Derfor ønsker vi hele Ministeriets Fald, og naar jeg derfor anbefaler, at man ved denne Lejlighed stemmer for det af det ærede Medlem Hr. Rode stillede Forslag om Paastand paa Overgang til Dagsorden, er Forudsætningen fra det socialdemokratiske Partis Side den, som vi ogsaa har hørt bekræftet af Ministeriets Chef, at Ministeriet falder, hvis denne Dagsorden vedtages — at Ministeriet falder, og at vi dermed kommer ind i nye Baner, der muliggør den snarlige Henvendelse til Vælgerne. Det er det Ønske, mit Parti nærer, det Ønske, vi har givet Udtryk for, da vi forleden begyndte paa Tillægsbevillingslovforslagets Behandling, det Ønske, som vi fremdeles nærer: Lad os komme til Valg, heller i Morgen end i Overmorgen.

Pürschel: Det, der har givet Anledning til denne Debat, er jo de Udtalelser, som den højtærede Justitsminister fremsatte i Gaar. Disse Udtalelser var i flere Henseender egnede til at vække Forbavselse. Naar den højtærede Minister saaledes udtalte, at man her havde været inde paa at ville indføre Offentlighed ogsaa under Forundersøgelsen, og senere sagde, at hvis man vil prøve paa at gennemføre Offentlighed under Forundersøgelsen, vil det mislykkes totalt, idet